

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VI

Číslo 5

Květen 2001

Začíná poutní „sezóna“. Kostelík svatého Jana Nepomuckého Na poušti v Železném Brodě už má sice svou pout' za sebou, ale stála zato. Jak železnobrodští farníci vydělávají na jeho opravu? Čtete na straně 10.

Foto: Jan Macek

Z OBSAHU:

Mezinárodní
vikariátní schůze

STRANA 4

Zúčastněte se –
připravované akce

STRANA 6–7

P. František Koutný
teologický konvikt

STRANA 8

Jaro církve

STRANA 13

Svatá Zdislava
pomáhá i dnes

STRANA 14

Setkání rodičí
naději

STRANA 16

K průběhu akce Pochod pro život konané 24. 3. 2001 v Praze

Téměř tisíc lidí svou účastí na letošním obnoveném Pochodu pro život upozornilo na přetrvávající problém zabíjení nenarozených dětí v naší zemi a vyjádřilo svůj nesouhlas s příslušnou legislativou pocházející z doby komunismu. Pochod vyšel po 14. hodině ze Staroměstského náměstí a byl zakončen u pomníku sv. Václava na Václavském náměstí. Vzhledem k tomu, že jeho průběh byl ve sdělovacích prostředcích hrubě zkreslen, považujeme za nutné se k němu vyjádřit.

Vše zkomplikovala skupinka asi osmi mužů a dvou žen, kteří se před druhou hodinou postavili s transparentem požadujícím bezplatné interrupce mezi shromažďující se účastníky Pochodu a vykřikovali hesla. Tato jejich akce samozřejmě nebyla povolena, na což byli upozorněni příslušníky policie.

Průvod účastníků Pochodu proběhl v klidné a radostné atmosféře. Provokatéři se průvo-

du neúčastnili, ale čekali na něj u pomníku sv. Václava. Nestyděli se vykřikováním svých hesel rušit i zpěv Svatováclavského chorálu a české státní hymny. Po skončení celé akce několik účastníků Pochodu se zastánci potratů diskutovalo.

V televizním zpravodajství a novinách byla věc podána tak, jako by se jednalo o dvě regulérní demonstrace, jejichž účastníci se po celou dobu vzájemně

napadali. Jako „jedna z účastnic“ Pochodu pro život figurovala ve zpravodajství žena, která na zastávce potratů vykřikovala jakési nesouvislé, nábožensky laděné hrozby. Tuto manipulaci považujeme za obzvláště neetickou, neboť bylo na první pohled zřejmé, že tato žena je duševně nemocná.

Vysloveně nepravdivá jsou tvrzení některých médií, že „vzrušená atmosféra, slovní potyčky a strkanice provázely Pochod pro život“, že účastníků bylo asi 200 (ČT 1), že „několik mužů protestujících proti interrupci se vrhlo na mladíka s opačným názorem“ (deník Právo) a že účastníci Pochodu skandovali hesla.

Většina účastníků Pochodu provokace dokonce vůbec nezaznamenala, neboť jich bylo devadesátkrát více než zastánců potratů, kteří se systematicky snažili vyprovokovat jakýkoliv konflikt.

Je možné, že jedním z cílů pouliční provokace i mediálních dezinformací je odradit od pořádání dalších Pochodů pro život nebo podobných veřejných akcí. V situaci, kdy jsou legálně ve velkém počtu zabíjeny děti před narozením – což je nejvážnější problém naší současné společnosti – rozhodně nelze mlčet.

Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5
e-mail: info@prolife.cz,
<http://www.prolife.cz>

Stanovisko ČBK k otázce legalizace eutanázie

Brno: Nedávné rozhodnutí nizozemského parlamentu legalizovat eutanázii vede k úvahám, zda by nebylo správné i u nás postupovat obdobně. Zastánci eutanázie argumentují zejména právem nemocného na autonomii a jeho svobodné rozhodování. Trpící nemocný člověk se však nerozhoduje svobodně, ale pod tlakem nepříznivé situace a často bere ohled také na těžkosti, které snad působí svým blízkým.

Souhlas těžce nemocného s nabídkou možnosti ukončit život nebývá projevem jeho skutečné touhy po smrti, ale spíše voláním o pomoc a výra-

zem snahy zbavit se bolesti a pocitu opuštěnosti. Současná medicína má však k dispozici účinné prostředky k odstranění bolesti a umožňuje odstranit bolest a utrpení i bez ukončení života. Jde ovšem o řešení ekonomicky náročnější.

Vstup na kluzký svah úmyslného ukončování lidského života nemůže být ospravedlněn ani stanovením přesných kritérií. Riziko zneužití je totiž značné a prokázáno. Nelze také připustit, aby uzákonění eutanázie vedlo k tlaku na staré, nemocné a handicapované lidi, že by se považovali za zálež zdravých. Nikoliv eutanázii, ale doprovázení, lidskou spoluúčasť, naději a pochopení smyslu utrpení je třeba nabízet a přinášet nemocným a trpícím.

Vysvěcení kaple sv. Jana Křtitele v Českém Dubu

Český Dub: Zrestaurovanou románskou kapli sv. Jana Křtitele v areálu bývalé johanitské komendy sv. Zdislavy a Havla z Lemberka v Českém Dubu znovu vysvětil 11. 5. litoměřický biskup Josef Koukl. Kaple byla navrátna svému účelu po více než 500 letech. Velkou zásluhu na její obnově má kromě okresního a městského úřadu také Podještědské muzeum v Českém Dubu. Vysvěcení se mj. zúčastnila delegace Českého velkopřevorství Suverénního řádu Maltézských rytířů v čele s prokurátorem hrabětem Bedřichem Strachvicem.

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka, IČO 16390105
Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz (administrace)
farnost.jbc@pvtnet.cz (příspěvky)

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek ThD

Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Ing. Jan Macek

Jazyková úprava tohoto čísla: Dr. Věnceslava Fišerová

Tiskne: Jan Macek, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou

Náklad: 1635 výtisků

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2001: 125 Kč + poštovné

Registrace: MK ČR 7397. ISSN 1211-3042

Ročník VI., číslo 5

Datum vydání: 27. 5. 2001. Uzávěrka příštího čísla: 7. 6. 2001

Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v červnu

Narozeniny

- 2. 6. Jan Horníček, trvalý jáhen – 66 let
- 2. 6. Pavel Klouček, jáhen – čekatel na kněžské svěcení – 26 let
- 3. 6. Jan Burian – 54 let
- 11. 6. Alexej Baláž – 58 let
- 13. 6. Klaret Antonín Dąbrowski, OFM – 46 let
- 16. 6. Jiří Voleský – 36 let
- 16. 6. Rudolf Zimandl – 82 roky
- 18. 6. Jozef Piroh – 56 let
- 20. 6. Miloš Raban – 53 roky
- 23. 6. Jan Hrubý, trvalý jáhen – 56 let
- 23. 6. Rudolf Repka – 29 let
- 25. 6. Pavel Procházka – 45 let
- 27. 6. Stefan Bednár, OT – 38 let
- 29. 6. Jan Jucha, MS – 36 let
- 30. 6. Viliam Matějka – 40 let

Výročí svěcení

Většina kněžských svěcení se koná právě v červnu. Rozsah této rubriky nám nedovoluje uvádět zde všech osmdesát kněží, jejichž výročí svěcení připadá na tento měsíc. Pokud tyto údaje potřebujete, můžete je nalézt na internetové stránce www.qwert.cz/zdislava/vyroci.php

Litoměřická diecéze má dva nové papežské preláty

Na návrh sídelního otce biskupa Mons. ThDr. Josefa Koukla byli Svatým otcem Janem Pavlem II. jmenováni dva kněží z litoměřické diecéze – P. Jan Pohl a P. Josef Stejskal – papežskými preláty.

P. Jan POHL

Narodil se 15. 2. 1921 v Rožďalovicích vysvěcen 29. 6. 1946 v Praze
Působíště: Turnov, Cvikov, Děčín – Podmokly, Jílové u Děčína, od roku 1965 až dodnes působí ve Cvikově.

P. Josef STEJSKAL

Narodil se 21. 1. 1922 v Šitbořicích vysvěcen 5. 7. 1949 v Brně
Působíště: Poštovné – Brno, Děčín – Podmokly, Česká Lípa, od roku 1954 až dodnes v Horní Polici

Jmenovací dekrety byly oběma slavnostně předány na Kněžském dni v Litoměřicích dne 10. dubna 2001.

S tímto jmenováním jsou spojena i papežská privilegia, např.: titul monsignore (Mons.) a nošení kleriky s lemováním a knoflíky fialové barvy.

Michal Oleksák, Litoměřice

Přijměte Ducha Svatého

Při rozmluvě s Nikodémem Pán Ježíš ukázal na podstatnou vlastnost Ducha Svatého, když řekl, že se podobá větru, který „vane, kam chce“ (Jan 3,8). Je to věčné napětí v duchovním životě, který je řízen rozumem (osvíceným pravou vírou) a silou Boha, který si prosazuje své zájmy i tam, kde to nikdo logicky nepředpokládá. A tak sám Ježíš několikrát zaskočil své učedníky, třeba před chrámovou pokladnicí, kde povýšil vdovín haléř nad ostatní dary (např. Lk 21, 3), nebo na kříži, když těžkému zločinci daroval za jednu prosebnou větu nebe (Lk 23, 43), ačkoliv jiným vyprávěl o dlouhé a klikaté cestě do Božího království, do kterého se jen těžko vchází (např. Mt 19, 23 apod.)

Být vnímavý na „vanutí Ducha“. Dá se to naučit? Je to otázka vlastních sil nebo síly zbožnosti? Jistě že ne, to věděli již apoštolové (Sk 3, 12b). Správnou odpověď nalezneme tehdy, až si uvědomíme, kdo je Duch Svatý v Božím vnitřním životě v Trojici. Je plodem vzájemného poznání Otce i Syna (Jan 14, 10 apod.) Těžko si to dokážeme přestavit v této plnosti, ale srovnáním se můžeme podívat na hlubokou lidskou zkušenost – plození. Ti, kteří se mají rádi tak, že se bytostně prolínají, dávají vzniknout novému životu. Nový lidský život, který vznikne z „dokonalého“ poznání dvou osob, je pak plodem jejich lásky. V Nejsvětější trojici však není Duch svatý nějakým dítětem, které je třeba vychovávat, ale tento Plod je plností Božího života, který se chce dávat dál. Je darem Boží Trojice, takže se Duch svatý nabízí i nám. Ale protože se zde nabízí sám Někdo, kdo je nesrovnatelně dokona-

lejší než všechny naše představy, pak je namístě si stále uvědomovat, že je to na Něm, jak a kde a kdy „bude vanout“ – působit.

Z naší strany můžeme udělat jedinou důležitou věc – být připraveni: „Lidé, bděte“ – to je heslo tolikrát zneužitě i pro bezvěreckou propagandu, ale přitom tak velmi pravdivé. Ten, kdo se uzavřel jen do nějakého koloběhu života, byť sebezbožnějšího, avšak ztratil připravenost pro rozmanité působení Boží, ten není vystaven vanutí Ducha svatého. Pravá zbožnost plní svoje stavovské povinnosti, nezanebává nic podstatného z toho, co Bůh skrze učení církve předkládá, ale na druhé straně se s tím nespokojuje. Je to významná pomoc, když víme, jak máme věřit a jak podle té víry žít, ale není to všechno.

Sami dobře víme i z obecné lidské zkušenosti, že život není jednotvárný jako denní řád v továrně nebo v kněžském semináři. Některé dny přinesou takové zvraty, že člověk se musí znovu a znovu ptát: „Co mi tím chceš, Pane, říci?“ A nejen se ptát; člověk si nevystačí s otázkami. Musí se čas od času zvednout a vydat se do tmy nového rozhodnutí, tam, kam sice nevidí, ale důvěřuje Tomu, který ho tam posílá.

To je vnímavost pro „vanutí Ducha“. Proto i život řeholníků uzavřených v klášteře může být dobrodružnější než životy cestovatelů, kteří sice probádali dálavy světa, ale svůj vnitřní život nikdy nepoznali.

Duch vane, a kdo se nebojí, může se o tom přesvědčit.

P. Michal Podzimek, šéfredaktor

Prosíme čtenáře Zdislavy, kteří ještě nezaplatili tento ročník časopisu, aby tak urychleně učinili. Jinak jim budeme nuceni od příštího čísla zasílání Zdislavy přerušit. V současné době činí celková dlužná částka předplatitelů 18 000 Kč, což jsou téměř náklady na vydání a distribuci jednoho měsíčního vydání.

Kostel svatého Jiří v Jenišovicích

Dřevěný kostel v Jenišovicích, na nejvyšším bodě osady, se připomíná již koncem 12. století. Podle dochovaných zpráv jej postavili opatové kláštera cisterciátského na Klášteře u Mnichova Hradiště.

Tento kostel trpěl povětrnostními vlivy, proto byl roku 1592 znovu postaven nebo důkladně opraven (zprávy v tomto bodě se různí). Dřevěný kos-

tel měl také zvonici a v ní dva zvony. K vlastní stavbě kamenného kostela, který nahradil dřevěnou stavbu, bylo přistoupeno v roce 1734 a 14. června roku 1744 byl kostel posvěcen. Do věže kostela byly přeneseny oba zvony z dřevěné věže a zvonek do sanktusové vížky zakoupil ze svého tehdejší farář pater Jan Artrz roku 1744. Ostatní zvonky získal kostel z darů věřících. Devátého dubna roku 1794 byly na věži umístěny velké hodiny.

5. května 1831 v noci však udeřil při velké bouři blesk do velké věže a celý kostel zapálil. Stavba byla sice opravena,

ale vzhledem k své poloze i nadále často poškozována vichřicemi a krupobitím.

Další velká generální oprava proběhla na kostele v letech 1911–1912. První světová válka připravila Jenišovice, tak jako mnoho jiných kostelů, o zvony. Bohužel i další zvony, pořízené mezi válkami, byly v roce 1942 z věže sejmuty a odvezeny do okresní sběrný.

Od roku 1996 probíhá celková oprava kostela za působení patera Václava Vlasáka. Zatím byla opravena střecha, natřeny obě věže a postupně jsou vyměňována okna. Zároveň bylo provedeno základní restaurování soch sv. Petra a Pavla v průčelí kostela i erbu

nad hlavním vchodem. Současně byly restaurovány sochy před kostelem. V roce 2001 pokračují výměny oken a budou zajištěny kamenné jehlany v průčelí kostela.

Talli

Mezinárodní vikariátní schůze

V Hejnicích proběhlo ve dnech 6.–7. května mezinárodní setkání kněží tří příhraničních vikariátů v Euroregionu Nisa. Duchovní z libereckého, žitavského a bogatyňského vikariátu se setkali v Centru duchovní obnovy, které bylo již několikrát podrobně v našem časopisu představeno. Na průběh a dojmy z tohoto setkání jsem se zeptal spolubratra P. Tomáše Genrta OFM, vikáře libereckého vikariátu.

Kolik kněží navštívilo tuto netradiční vikariátní konferenci?

Počet byl nemalý: Z Německa přijelo přibližně deset spolubratří, stejně i z Polska a z našeho – hostičího – vikariátu se nás sešlo i s trvalými jáhny patnáct.

Jaký byl program setkání?

Především byla koncelebrována mše svatá, a to v mateřské řeči církve (v latině). Latinský jazyk překonal naše jazykové rozdílnosti a spojil nás ke společné chvátce. Díky technice mohli kněží slyšet okamžitý překlad kázání ve sluchátkách, která jsou v bazilice Panny Marie v Hejnicích k dispozici.

V aule Centra pak proběhla vlastní konference, kde každý kněz mohl povědět o situaci ve svých farnostech. Tématem bylo: „Příprava dospělých ke křtu – katechumenátu“, dále „nová evangelizace“ a „mládež ve farnostech.“

Celá slavnost byla opět ukončena opět v bazilice Panny Marie, kde jsme vykona-

li latinsky mariánskou pobožnost a na závěr jsme měli svátostné požehnání.

Proběhla již předtím podobná mezinárodní setkání?

Je to již třetí setkání. První bylo v Žitavě, druhé v Bogatyni.

Čím se cítíte obohacen od svých sousedů z druhé strany státní hranice?

Tato výměna zkušeností je nám jistě prospěšná, i když u nás jsou v mnohém zcela

jiné podmínky. Například v sousedním Polsku je téměř 100 % dětí katolicky pokřtěno a vychováno v rodinách i ve škole. Na německé straně jsou podmínky podobné jako u nás, protože tam katolíci žijí v diaspoře (menšině), většinu obyvatel také tvoří ateisté a členové evangelických církví.

Sama skutečnost, že jsme se setkali v bratrském společenství a mohli společně prožít několik hodin, byla pro nás velkým povzbuzením a jistě to přispělo k větší cti a slávě Boží. Společně jsme se modlili, a to je to nejdůležitější.

Máme my v našem severočeském libereckém vikariátu čím obohatit naše křesťanské sousedy v Euroregionu?

Oni vidí tu těžší situaci, ale i větší statečnost zdejších křesťanů včetně kněží, což je povzbuzuje.

Kdy a kde bude další setkání tohoto druhu? Bude zase v Hejnicích nebo někde na druhé straně hranice v Německu nebo Polsku?

Opět 6. května za rok bude další setkání v německém Mariantalu, což je prastarý, dodnes fungující cisterciátský klášter, kde dnes žije asi dvanáct sester cisterciátského řádu.

Děkuji za informace

připravil P. Michal Podzimek

Slavnostní setkání charit s dobrovolníky

Poslední březnovou středu se na Diecézní charitě Litoměřice uskutečnilo každoroční slavnostní setkání farních a oblastních charit litoměřické diecéze. Už od časného rána se začali do Litoměřic sjíždět pozvaní „charitáři“ zblízka i zdaleka – všichni určitě s velkým očekáváním. Kromě ředitelů a pracovníků charit přijeli do Litoměřic i charitní dobrovolníci – lidé, kteří mají velkou snahu a potřebu pomáhat druhým.

Pro všechny přítomné byl přichystán zajímavý program. Začal v 10 hodin mší svatou v katedrále sv. Štěpána, slouženou litoměřickým biskupem Mons. Josefem Kouklem. Po skončení mše začala v budově diecézní charity hlavní část programu. Prezident Sdružení Česká katolická charita P. Miloslav Fiala přivítal více než sedmdesát přítomných. Jeho slova zazněla na téma dobrovolnictví. Mluvil o tom, jak je dnešní společnost materiálně zaměřena, ale duše člověka je přeplněna prázdnotou. Zamyslel se nad tím, co vede některé z nás k tomu, že chceme pomáhat druhým. Bývá to potřeba pomáhat, dát smysl svému životu, vyhnout se samotě, potřeba setkání s druhými lidmi nebo snad něco jiného?

Při příležitosti Mezinárodního roku dobrovol-

níků bylo 24 dlouholetým charitním dobrovolníkům za potlesku všech přítomných předáno ocenění z rukou litoměřického biskupa a ředitelky Diecézní charity. Kromě dobrovolníků z našich FCH a OCH byly oceněny i dvě dlouholeté spolupracovnice ze zahraničí – paní Herta Aue z Caritas Erlangen a paní Ursula Rehemann z biskupství v Essenu, která si ocenění v Litoměřicích převzala osobně.

Předáním ocenění však tento slavnostní den ještě nekončil. Pro všechny bylo připraveno kulturní „překvapení“ – zatancovat a zazpívat přijel chomutovský romský soubor pod vedením romského terénního pracovníka Josefa Cicika. Téměř hodinka temperamentních romských písní a tanců, které předvedlo patnáct chomutovských dětí, stála skutečně za to.

Po skončení kulturního programu si dobrovolníci při malém občerstvení mohli neformálně popovídat, pozdravit se a vzájemně si vyměnit zkušenosti. Na závěr setkání byla pro všechny zájemce domluvena zajímavá prohlídka biskupské rezidence.

Celý slavnostní den znamenal pro většinu účastníků určitě mnoho, snad i povzbuzení a duševní podporu do další práce.

Text převzat z věstníku Zprávy charity. Foto: Jan Rosenauer

Ocenění dobrovolníci

FCH Děčín

Libuše Švarcová

FCH Chomutov

Otilie Megelová
Květoslava Klicmanová

FCH Liberec

Ing. Irena Březinová
MUDr. Terezie Purová

FCH Litoměřice

prof. Marianna Kostrábová

FCH Rumburk

Miloslava Vlasáková
Marie Hejtmánková

Věra Kulhánková

Anna Chytková

FCH Žatec

Marie Jelínková

Marie Hájková

OCH Mšeno u Mělníka

Ludmila Langerová

Břetislav Beneš

OCH Ústí nad Labem

Jaroslava Waňková

Ludmila Šimpachová

Cecilie Lašáková

Drahoslava Landová

Aloisie Bejblová

Anna Pražčáková

DCH Litoměřice

Marta Zachová

Libuše Pouchová

Zahraníčí

Herta Aue, Caritas Erlangen

Ursula Rehemann,

biskupství Essen

Pouť smíření

Je to už tradice, že vždy začátkem května se sjíždějí věřící a kněží z Čech, Polska a Německa na mariánské poutní místo v Hejnicích, aby při mši svaté, kterou letos sloužil náš sídelní otec biskup Josef Koukl, prosili za smíření našich národů.

Pontifikální mše svatá začala v půl jedenácté a byla sloužena v mateřském jazyce církve, v latině. Jen čtení a homilie byla vždy v jednom z jazyků přítomných národů. Spolu s otcem biskupem koncebrovali kněží z Čech, Polska a Německa. Kostel byl naplněn, jak se sluší na poutní místo. Přítomni také byli zástupci veřejného života – zástupce hejtma-

na libereckého kraje a přední členové KDU-ČSL z Liberce.

Při mši svaté měla svou premiéru moderní technika – lépe řečeno velká projekce vedle hlavního oltáře. Díky ní bylo možno sledovat čtení ve zbylých dvou jazycích, ve kterých se právě nečetlo, i závěrečnou píseň, která byla promítána ve všech třech řečích. Zaujali mne také lidé v prvních lavicích,

kteří měli na uších sluchátka, neboť kázání otce biskupa, ve kterém zdůraznil důležitost smíření a možnost smířit se při každé mši svaté při pozdravení pokoje, bylo simultánně překládáno. Mši svatou obohatil zpěvem dětský sbor ze Železného Brodu, který svým dětským hlasem všechny potěšil.

Michal Olekšák, Litoměřice

Diecézní centrum pro mládež zve

DIECÉZNÍ PĚŠÍ POUŤ MLÁDEŽE z Litoměřic do Hejnic

Kdy? 5.–8. července 2001

Zakončení: **8. 7. mši svatou v Hejnicích v chrámu Navštívení Panny Marie v 9.00**

Úmysl pouti: za nová kněžská a duchovní povolání pro naši diecézi

Co s sebou? Spacák, karimatku, dobré boty, jídlo na 4 dny, láhev na pití, pokrývku hlavy, plavky, hudební nástroj, pokud na nějaký hraješ (klavír a podobné nástroje nech, prosíme, doma), ...

Program? Putování, koupání, táborák, modlitba...

Bližší informace a přihlášky (**do 15. června**): na adrese Diecézního centra pro mládež.

PUTOVÁNÍ ZA KRÁSAMI Zakarpatské Ukrajiny

Kdy? 13.–25. července 2001

Z programu: Mukačevo – setkání s místní mládeží, návštěva mukačevského zámku a pravoslavného kláštera; návštěva Dětského domova a sanatoria Karpaty; Karpaty – Volovec, Siněversk, Kolčava (místo, kde žil Nikola šuhaj loupežník); Buštyna – účast na řeckokatolické mši; Sototwynia – solné doly, jezero; Chust; Mukačevo – odjezd domů

Bude s námi putovat kněz.

Cena: 4 500 Kč

Bližší informace a přihlášky (do 15. června): na adrese Diecézního centra pro mládež.

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ

aneb společně prožitý týden lidiček, kteří chtějí být a něco dělat nejen pro sebe, ale i pro druhé...

Kdy? 10.–19. srpna 2001

Kde? Bude ještě upřesněno, někde na faře v přírodě (v litoměřické diecézi)

Co s sebou? Spacák, karimatku, Nový zákon, breviář (pokud ho vlastníš), tužku, blok, plavky, ... touhu a ochotu něco vymyslet a připravit pro mladé lidi v novém školním roce a pro růst Božího království v naší diecézi...

Bližší informace a přihlášky (do 15. června !!!): na adrese Diecézního centra pro mládež

Soutěž v kresleném humoru Bratr Paleček

Výstava vybraných kreseb tohoto humoru se koná ve farním sále ve Vratislavicích od 21. května do 3. června

Otevřeno:

Pondělí až pátek: 8–12 a 14–17 hodin

Sobota: zavřeno

Neděle: 14–17 hodin

Hromadné návštěvy (např. školní třídy) lze domluvit na jakýkoliv jiný termín na tel. 048/51 60 625

Salesiánské středisko mládeže Teplice

Hledáte smyslupnou práci? Přijďte k nám!

Pro práci s dětmi a mládeží v Salesiánském středisku mládeže v sídlišti Prosetice hledáme právě Vás, mladého muže či ženu do plného pracovního poměru nebo zájemce o výkon civilní služby.

Požadavky:

pracovní poměr: - vzdělání pedagog nebo sociální pracovník
- kladný vztah k dětem a mládeži
- tvořivý přístup, samostatnost

civilní služba: - kladný vztah k dětem a mládeži
- tvořivý přístup, samostatnost

Informace:

P. Mgr. Ing. Ladislav Nádvorník
Salesiánské středisko mládeže
Rovná 277, 415 01 Teplice
tel: 0417/ 47212, 531041
0603/ 845460
e-mail: sasm@teplice-city.cz

Biskupské gymnázium Bohosudov a Salesiánské středisko mládeže Teplice pořádají 1. 6. 2001

noční bdění před slavností Soslání Ducha svatého

Večer zpěvů, zamyšlení a modlitby nejen pro mladé

program:

12.30 sraz účastníků v areálu Biskupského gymnázia v Krupce u Teplíc

13.30 odjezd linkového autobusu na Komáři vížku

19.00 návrat do BGB, večere

20.00 noční bdění

24.00 konec programu

Po skončení je možno přespat v prostorách gymnázia – spacák s sebou.

Cena: autobus na Komáři vížku 10 Kč

Večere 10 Kč

Nocleh (spacák s sebou) 10 Kč

Pokud máte zájem o večeri a snídani hlas-
te se do čtvrtka 31. 5. 2001 večer

E-mail: rudarepka@post.cz

Nebo 0603/327 151 P. Rudolf Repka

Dotazy tamtéž

Salesiánské středisko mládeže

Rovná 277, Teplice, 415 00 Prosetice
tel./fax 0417 /47212, sasm@teplice-city.cz
pořádá

letní tábor pro děti od 9 do 18 let

Termín: 30. 6. 2001 do 14. 7. 2001

Cena tábora je 1 800 Kč

(půjčovné za kolo je 100 Kč za 14 dní)

Tábor je určen dětem s vlastním kolem. Ubytování je ve srubové základně na pokojích převážně po čtyřech. Základna je umístěna na okraji Vodňan nedaleko řeky Blanice, kde je možné se i koupat. Jinak jezdíme na Pražák, do Bavorova apod.. Pokud nám bude přát počasí, plánujeme celodenní výlet na státní zámek Hluboká nad Vltavou a na Kratochvíli (muzeum animovaného filmu). Nedaleko Vodňan je také pštrosí farma, poutní místo Lomec, Helfenburk a další zajímavosti.

Přihlášku odevzdejte **co nejdříve na výše uvedenou adresu**

P. Ladislav Nádvorník, vedoucí tábora

Farnost sv. Antonína Velikého
v Liberci – arciděkanství

si Vás dovoluje pozvat na mši svatou o Slavnosti
Nejsvětější Trojice v neděli 10. června 2001 v 16 hodin

do poutního kostela Panny Marie U Obrázku v Liberci

Celebruje P. Jeroným Jurka OFM z Prahy, při mši svaté
bude zpívat schola od Tří Antonínů

Dětský den Ze života hmyzu

2. června
Liberec U OBRÁZKU

Začátek v 9 hodin, konec až za-
zvoni zvonec (kolem 15 hodin)
Mše, hry, písničky, soutěže
a sladké odměny

Vezměte si přezutí pro případ
deštivého počasí

Oběd je zajištěn

Oznamujeme jménem Farního
úřadu ve Mcelích všem přízniv-
cům a ctitelům Panny Marie,

že v sobotu 7. 7.
2001 se koná

mcelská pouť se mší svatou

v 10 hodin ve farním kostele

Odjezd autobusem z Nymbur-
ka jako obvykle o půl deváté
(skutečný odjezd se řídí příjez-
dem vlaků).

Kdy do Jablonného na poutě?

Poutní sezóna trvá od začátku května do první říjnové
neděle. V tomto období jsou bohoslužby ve všední dny v 18 ho-
din, v soboty, neděle a státem uznané svátky v 9.15 a v 11 hodin.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy půl hodiny před začátkem
bohoslužeb. V zimním období jsou ve všední dny mše sv. v 17
hodin a v soboty a neděle v 9.15 hod.

Bazilika a expozice jsou pro návštěvníky přístupny v poutní
sezóně denně mimo pondělí, dopoledne v 9, 10 a 11 hod., odpo-
ledne ve 14, 15 a 16 hodin. V čase bohoslužeb nejsme schopni
zajistit prohlídku!

Svatou paní Zdislavu, patronku rodin, prosíme:

- Za naše maminky – druhý víkend v květnu
- Hlavní Zdislavská pouť – poslední sobota v květnu (boho-
služby 9. 15, 11, 14 hod.)
- Za děti a mládež – první víkend v červnu
- Pout' k „Perle české šlechty“ – poslední neděle v červnu
- Za obnovu našich rodin – poslední víkend v červenci
- Za žáky a studenty – první víkend v září

Jiné slavnosti, na které Vás srdečně zveme:

- Zahájení poutní sezóny a žehnání pramene 7. května
- Slavnost sv. Zdislavy – 30. května (bohoslužby 9.15, 11 a 18
hodin)
- Výročí povýšení kostela na baziliku minor 25. června
- Výročí posvěcení chrámu – první neděle v srpnu
- Slavnost sv. Otce Dominika – 8. srpna (bohoslužby 9.15 a 18
hod.)
- Pout' ke cti sv. Vavřince – druhá neděle v srpnu
- Růžencová slavnost – první říjnová neděle a předcházející so-
bota

Klášter dominikánů, Klášterní 33, 471 25 Jablonné v Podještědí
Telefon a fax: 0424-762 105

E-mail: famostjyp@volny.cz

Bank. spojení: ČS, a. s., pob. Jablonné v Podj.

č. účtu: 0903503389/0800

DNY JOSEFA ZVĚŘINY 2001

IX. Dny Josefa Zvěřiny se budou konat 8.–10. června 2001 v Mezinárodním centru duchovní obnovy v Hejnicích. Při letošních dnech
chtějí organizátoři nabídnout reflexi pastorální konstituce o církvi v dnešním světě „Gaudium et spes“, zamyšlení nad tím, jaké výzvy pro
pastoraci církve klade současné sekularizované prostředí. Pozváni jsou významní církevní představitelé, teologové z východu i západu.
Rozsáhlý prostor, jak je již tradicí, bude věnován diskusi v pracovních skupinách, jejichž zdroji budou jak přednášky, tak zkušenosti
z práce sněmovních kroužků.

Přihláška na „Dny Josefa Zvěřiny“ 8. 6.–10. 6. 2001: Naše církve na prahu 21. století

Pořadatel: Česká křesťanská akademie; Konrad-Adenauer-Stiftung; Přípravná komise plenárního sněmu katolické církve v ČR

Místo konání: Mezinárodní centrum duchovní obnovy v Hejnicích (u Liberce)

Ubytování: (hotelového typu, ubytovna) hradí ČKA. Občerstvení zajištěno. Náklady na dopravu si hradí každý sám.

Účastnický poplatek: 150 Kč

Přihlášky zašlete co nejdříve na adresu: Česká křesťanská akademie – Vyšehradská 49, 128 00 Praha 2, tel.: 02/ 24 91 72 10,
fax: 24 91 62 37, e-mail: cka@omadeg.cz

zde odstříhnete a zašlete na výše uvedenou adresu ČKA

Příjmení a jméno..... Tel.:.....

Adresa:.....

Máte zájem o ubytování v hotelu či ubytovně: ano ne

V případě překročení ubytovací kapacity lze spát v prostorách areálu na karimatce a ve spacím pytli

Datum:..... Podpis:

P. František Koutný

Litoměřice již více než celé desetiletí hostí kněze, učitele a rektora P. Františka Koutného, kterého jsem jako svého kněžského spolubratra požádal o rozhovor do májového čísla. Jak vidí otec rektor formaci budoucích kněží?

Otče rektore, ještě dnes po jedenácti letech se mnozí věřící z naší země domnívají, že v Litoměřicích je kněžský seminář, a nevědí, co je to „ten konvikt“. Přibliž, prosím, našim čtenářům tento termín.

Termín „konvikt“ vysvětluje Slovník cizích slov jako „ústav poskytující studentům byt, stravu a výchovný dozor“. Pochází z latinského „con-vivere“. To znamená – žít spolu. Dá se říci, že se tento termín používá v církevní oblasti pro označení internátu, např. při biskupských gymnáziích. Často se s ním setkáme tam, kde se jedná o formaci ke kněžství. V Praze je např. ulice „Konviktská“ pojmenovaná po slavném jezuitském konviktu založeném v roce 1660.

Do roku 1990 mohl u nás fungovat jediný kněžský seminář v Litoměřicích. V témže roce se mohl přestěhovat do Prahy společně s teologickou fakultou, která do té doby sídlila rovněž v Litoměřicích. V Olomouci byla otevřena další teologická fakulta a kněžský seminář. V Litoměřicích byl zřízen přípravný ročník pro budoucí kandidáty kněžství. Pro jeho pojmenování se použil název „konvikt“, a protože jeho program je zaměřen na teologii, vznikl oficiální název „Teologický konvikt“, zkratka TK.

TK připravuje pro přijetí k další formaci v kněžských seminářích a ke studiu na teologické fakultě.

Několikrát jsi změnil řád vzdělání a formace svých svěřenců. Co tě k tomu vedlo?

Lépe řečeno: koncepce se změnila jedenkrát a nebylo to moje sólové dílo. Linie této koncepce se tvořila ve Formační komisi ČBK. Bylo to po šesti letech fungování TK a hlavní záměr byl, aby TK poskytl více prostoru pro duchovní formaci. Původně měl TK více všeobecně vzdělávacích předmětů jako dějiny, dějiny umění, úvod do filosofie, cizí jazyk a specialitou, kromě latiny, byla řečtina. Myslím, že teď už s trochou nostalgie si studenti připomínají zážitky pravého „školáckého strachu“, který v nich vzbuzovala věhlasná a nezapomenutelná profesorka řečtiny, řádová sestra Illuminata (Božena Nerušilová) z Kongregace sester Sv. Cyrila a Metoděje, a nyní na ni s velkou úctou vzpomínají. Při této příležitosti nemohu opomenout druhou silnou osobnost TK, gymnaziálního profesora lati-

ny Mgr. Václava Kozla, kterého si Pán povolal v minulém roce na věčnost.

Byly to i některé vnější okolnosti, které daly podnět ke zhodnocení dosavadního fungování TK, ale především se ukázala potřeba dát větší důraz na prohloubení duchovního života, na sebepoznání a ujasnění motivů pro kněžské povolání. Byla tedy přijata nová koncepce, která trvá dosud.

Od počátku existence konviktu jsi rektorem, to tedy znamená, že jsi zde již nasměroval k povolání jedenáct ročníků bohoslovců nebo otců křesťanských rodin. Sám jsem prošel tvými rukama jako jeden z úplně prvních. Co tě na nás – konvikťácích – nejvíce těšilo nebo rmoutilo?

Nejvíce mě těšilo (a těší), když jsem pozoroval, že studenti žijí osobní vztah s Bohem a že přijímají s důvěrou program, který se jim nabízí. Že ho však přijímají i s konstruk-

a přesto si to dělám po svém.

Co potřebuje nejvíce kněz ve své přípravě na povolání poznat a přijmout (zažít)...?

Poznat a přijmout své možnosti a uvědomit si, zda je schopen dát se jako nástroj s důvěrou k dispozici Tomu, který ho oslovil ke službě. Měl by zažít to Petrovo rozpoložení – „Pane, ty víš všechno, ty víš že tě miluji.“ Pak taky asi nejlépe prožije, „vo co de“.

Počet přihlašovaných adeptů kněžství ubývá, co je toho příčinou?

Oproti minulým rokům je počet přihlašovaných opravdu menší. V minulém školním roce se zřejmě projevilo zavedení povinné deváté třídy před čtyřmi lety, takže z přihlášených byl velmi malý počet čerstvých maturantů – a po přijímacím řízení byl celkový počet 27. Pro nastávající školní rok však počet přihlášených dosáhl 47, což už je téměř úroveň z minulých let. Podle zkušenosti je možné, že se ještě

ktivní kritikou, a tak ho pomáhají utvářet. A také, když jsou studenti iniciativní a tvůrčí.

Rmoutilo (a rmoutí) mě, když relativně dost svobody někdo zkouší využít po svém, aby „se na to nepřišlo“, tedy když dělá něco, o čem se tuší, že není v souladu s programem, když chybí odvaha přiznat otevřeně, že něco nesedí,

někdo přihlásí, ale třeba i odhlásí. O příčinách je tedy zatím těžko hovořit. Je to pro nás opravdu tajemství.

Jiná otázka je, kolik studentů je skutečně přijato. Nezanedbatelné procento je těch, kteří nejsou přijati pro svoji nezpůsobilost. Těm mladším se často přijetí odkládá za účelem dozrání osobnosti a jasnější

rozhodnutí. Není třeba mít strach, že se povolání ztratí. Jestliže je, bude zralejší a vytrvalejší – a o to jde.

Stojí za zmínku, že k přijetí svátosti kněžství dochází asi polovina kandidátů, což je klasifikováno jako dobrý průměr. Pokud je těch dalších 50 % angažovaných v životě církve, je to pro ni velká naděje. Je politováníhodné, když se někdy na ty, kteří nedošli ke kněžství, pohlíží málem jako na „odpadlíky“.

Je tak málo povolání, nebo jsou naše podmínky, které nabízí církev případným novým kněžím, kamenitou půdou, kde slovy evangelia „semeno nemůže vyrůst“?

Záleží na tom, co se touto otázkou myslí. Pokud je myšleno „je málo povolání, protože se tak málo lidí přihlásilo“, pak je odpověď: Ano, je to tak, taková je realita. S takovým počtem nenaplníme zidealizovaný sen obsadit všechny farnosti vlastním farárem.

Znamená-li ta otázka „Pán Bůh tak málo volá?“, pak to ví asi jen on sám. Myslím však, že volá dostatečně, jen je potřeba, aby volání bylo zaslechnuto a našlo patřičnou odezvu.

Pán Ježíš neslibil těm, kdo budou šířit jeho evangelium, zařízení fary a auto. Vyslal je odlehčené a povzbuzené v naději na jeho blízkost a jeho působení skrze ně. Také jim slíbil, že dělník je hoden své mzdy. Je nutno přestat s vyčítáním, s nářky nad našimi podmínkami. Zárukou je spolehnout se na Kristovy podmínky a přísliby.

Z čeho mají mladí lidé strach, z povinného celibátu, poslušnosti, ...?

Pro mnohé je těžké vůbec se nějak rozhodnout, zvláště pro to, co je vnímáno jako nějaké ochuzení nebo omezení. A tak asi je bohužel stále chápáno kněžství.

Konvikt několikrát prosil o pomoc na generální přestavbu budovy. I náš časopis vloni tuto žádost zveřejnil. Znamená to tedy, že zde bude tato předseminární formace natrvalo pro celé Čechy a Moravu?

Takové je dosavadní rozhodnutí ČBK. Generální rekonstrukce je ovšem nutná. Zájem celé diecéze na tom by měl být eminentní, je to přece i jakýsi diecézní dům v biskupském městě, který může být využit k dalším pastoračním aktivitám, když se vše podaří domluvit a skloubit.

Děkuji za rozhovor

P. Michal Podzimek

TEOLOGICKÝ KONVIKT
Komenského 4
412 82 LITOMĚŘICE
Tel/Fax: 0416/732077
E-mail: konvikt.lt@iol.cz
Web: <http://konvikt.cirkev.cz>

Je třeba poděkovat za to, že konvikt dal v letošním roce k dispozici kapli i jídelnu a přilehlé prostory pro uskutečnění celodenního diecézního setkání manželských párů. Otec rektor nám ve všem vyšel vstříc, a také pracovníci konviku vynaložili své síly na to, aby mohlo dojít ke krásnému a plodnému setkání manželů s P. Kodetem. Díky za to!

Dr. V. Fišerová za Centrum pro rodinu Liberec

Dr. Schneider-Böttcherová,

presidentka saského Státního ústavu pro zemědělství v Drážďanech, na prohlídce pozemku Základní katolické školy v Jablonci n. N., kde by mělo být školní hřiště. Přijela na pozvání o.p.s. Venkovský prostor, která se zaměřuje na realizaci projektů spojených s krajinou

a jejími obyvateli za účelem všestranného rozvoje. Pokud se na projekt podaří sehnat jeden milión korun, vznikne víceúčelová plocha vhodná jak pro výuku tělesné výchovy, tak rekreaci žáků a okolních obyvatel.

Dny Evropy v Hoyerswerdě

Dne 4. 5. jsme přijali pozvání zúčastnit se slavnostního zahájení Dnů Evropy pořádaných Evropskou unií mimo jiné v německé Hoyerswerdě. Třebaže jsme vstávali velice brzy a vyjeli z Jablonce n. N. už v šest hodin, slavnostní zahájení s projevy pana starosty a zástupce EU jsme nestihli. Ale křest malých kůzlátek na Dětské farmě a vystoupení pro hosty ano.

Dětská farma je zařízení, o které se stará jeden člověk a děti mohou tento prostor kdykoliv zadarmo navštívit a trávit zde volné chvíle. Za to třeba jen vyhřebelují koně, kterých je tu šest, nebo nakrmí králíky, husy či kachny nebo vyplejí kus záhonku. Postavily si tady několik srubů a komín pro čápa. K dispozici mají i pískoviště, ohniště, krb, houpačky, visutý most, atd. Farmou se volně pohybují kozy, ovce, ba i beran se nás pokoušel nabrat na rohy. Když není dobré po-

časí, v budově si děti mohou vytvářet své sny na hrmčířském kruhu, tkalcovském stavu, kluci tu mají dílnu s ponky a v půdním prostoru je dokonce bar, kuchyňka a sál s jevištěm, kde jsme si společně zatancovali. Pro občerstvení na zahradě mají velký pruhovaný stan.

Třebaže byla v Hoyerswerdě ještě větší zima než u nás, velice se nám tam líbilo. Ve vědomostní soutěži o EU jsme získali 2. a 3. místo, takže naše znalosti jsou asi dosti dobré. Dorozuměli jsme se také dobře. Naše spolužačka z 9. třídy velice dobře zvládla úlohu tlumočnice. Na příští rok jsme opět pozváni a ještě na delší dobu.

Martin Mikule, Jablonec nad Nisou

Malá milá pouť

Železnobrodsko patří mezi ty části diecéze, ve kterých náboženský život nebyl v minulosti potlačen tolik, jak je průměrem. Snad i proto byla při pouti ke svatému Janu Nepomuckému Na poušti cítit zvláštní atmosféra radosti.

Není samozřejmé, že se pouti v tomto kostelíčku na okraji Železného Brodu vůbec konají. Úmyslem minulého režimu bylo jej nechat napospas počasí i vandálům. Až v roce 1991 začali železnobrodští farníci vlastními silami s jeho opravou. Dodnes není dokončena. Kostelík (vlastně kaple) není jediným kostelem ve farnosti, takže akutní potřeba opravy tu není. Ale všichni cítí, že stojí zato do něj investovat peníze, čas i důvtip.

Na pomoc od druhých příliš nespolehají. Město pomáhá, ale ze svého přispívají i farníci, a také všichni obyvatelé Železného Brodu, kteří mají dobrou vůli. Od roku 1995 se právě kvůli tomu konají „Na poušti“ poutě a benefiční koncerty, které jsou hojně navštěvovány.

Jenže to není všechno. Každý přece něco umíme, tak proč se na chvíli neproměnit v trhovce? Na pouť přece přijdou poutníci nejen se modlit, ale také se zastavit u stánků s nejrůznějším zbožím. Jenže pozor! Namísto obvyklých cetek nabízejí farníci vlastní výrobky – koláče a gulášem počínaje a sušenými květinami konče. Výnos z prodeje těchto „maličkostí“ je přidán od pokladny, ze které se financuje oprava kostela.

A tak jsem si vedle zážitku duchovního a kulturního odnesl z téhle malé a milé pouti ještě radost z toho, že v naší diecézi máme tak vynalézavé a podnikavé křesťany. Buďme někdy alespoň z poloviny tak prozíraví, jako děti světa!

Jan Macek

Pod kostelem je bývalá hrobka rodu Desfoursů – lákadlo pro děti

Svatý Jiří v Bělé pod Bezdězem

V Bělé pod Bezdězem se nedávno uskutečnilo milé setkání. V úterý 24. dubna přijel na návštěvu k místnímu duchovnímu správci biskup ostravsko-opavské diecéze Mons. František Lobkowicz. Nebyl sám. Přijel též převor Řádu křižovníků P. Josef Hudec a několik řádových kněží a noviců. Pozvání přijali i generální vikář litoměřické diecéze Mons. Karel Havelka a mladoboleslavský vikář P. Antonín Audy.

Přátelské posezení u šálku kávy v opravené faře vyvrcholilo radostným setkáním s Kristem při koncelebrované mši svaté ve farním kostele Povýšení svatého Kříže. V jejím úvodu přivítal otce biskupa ve společenství několika desítek věřících z Bělé p. Bezdězem a okolí P. Jan Nepomuk Jiříštné OCr., a dvě sympatické dívky ve skautském stejnokroji mu předaly kytici květin.

Otec biskup se na začátku své homilie věnoval osobě svatého Jiří, jehož památ-

ka se toho dne liturgicky slavila. Mimo jiné připomněl, že z historických pramenů se o svatém Jiří ví jen to, že kolem roku 304 podstoupil mučednickou smrt v Lyddě (blízko dnešního Tel Avivu) a nad jeho hrobem byla postavena bazilika. Ústní podání nám však umožňuje dostatečně poznat velikost jeho ducha i ušlechtilost jeho srdce. Snad právě pro tyto přednosti byl zvolen za patrona skautů.

„Svatý Jiří je zobrazován jako rytíř s kopím, které vráží do chřtánu saně“, řekl otec biskup. „V tomto alegorickém výjevu je velká výzva pro každého z nás. Vždyť i v nás dřímá taková saň, každý jsme vlivem dědičného hříchu nakloněn ke zlu, s nímž musíme denně bojovat.“

K problému euthanasie řekl: „Ve starověkém Římě měli zavedenou praxi, že starého a nemocného člověka vyvedli na nějaký kopec a tam jej zanechali. Když sám sestoupil dolů, prokázal, že je schopen dál žít, když to ale nedokázal, zůstal tam a zemřel. Každý tak dostal možnost o svůj život do poslední chvíle zápasit. Při euthanasii rozhodují o životě starého a nemocného prakticky jiní. Je sice pravda, že

někdy slyšíme starého člověka povzdychnout si: „Kdyby si mě už Pán Bůh raději vzal a ukončil už mé trápení.“ Žádný člověk ale neřekne ošetřujícímu lékaři: „Pane doktore, dejte mi teď injekci se smrtící látkou.“ I když trpí nesnesitelnými bolestmi, spíše jej poprosí o něco na jejich zmírnění. Léky na tlášení bolesti jsou ale drahé, a tak se může dnes někomu jevit euthanasie i ekonomicky výhodnějším řešením, než je trpělivé čekání na smrt do okamžiku, který každému stanovil Bůh“.

Ke konci své promluvy vyzval otec biskup všechny k ušlechtilému a hrdinnému křesťanskému smýšlení a jednání nejen ve velkých, ale i v těch malých a všedních záležitostech života, abychom se jednou mohli objevit před Bohem nejen s „čistými rukama“, ale i s „rukama naplněnými dobrými skutky“.

Před závěrečným požehnáním posvětil otec biskup restaurovaný obraz svatého Jiří, který svou uměleckou krásou potěší oko a duchovním obsahem povzbudí a posílí srdce každého návštěvníka kostela v Bělé pod Bezdězem.

P. Antonín Audy

Koordinátor charitních projektů

Milí kolegové,

ráda bych se Vám představila. Jmenuji se Zdenka Vašková a v DCH Litoměřice pracuji od 19. 3. 2001 jako koordinátorka projektů. Budu Vás průběžně informovat o vyhlášených grantech, uzávěrkách, dalších možnostech získávání finančních prostředků na projekty, které už jsou v provozu, a podporovat vznik projektů nových.

Dále Vás budu seznamovat s případnými změnami, týkajícími se projektů. Zároveň se budu snažit být Vám nápomocná při vyplňování formulářů žádostí o granty.

Očekávám od Vás podněty a dotazy, které můžete směřovat na tel. č.: 0416/731452-linka 3, nebo E-mailem: dch.litomerice@iol.cz.

Prosím Vás však také o trpělivost, pokud nebudu hned nápomocná na 100 %. Budu se snažit, aby naše spolupráce byla do budoucna stále lepší.

Zdenka Vašková

caritas

Koncem dubna byli v rýnovické věznici pokřtěni tři odsouzení. Rozšířili tak skupinku několika desítek věřících v tomto nápravně-výchovném zařízení. Soustavné duchovní a pastorační práci s nimi se věnuje Mgr. Květoslava Jakubalová (na fotografii), mši svatou a další svátosti v Rýnovicích slouží P. Antonín Bratřovský, kterému pomáhají také misionáři saletini z Železného Brodu.

Výlet s charitou

V sobotu 14. 4. 2001 v 9 hodin odjížděl autobus od Základní školy Špičák I. se skupinou malých cestujících, která byla tvořena dětmi ze sociálně slabých rodin a z dětského domova v České Lípě.

Asi po 45 minutách jsme dorazili pod hrad Grabštejn a začali nedočkavě stoupat po příkrém svahu ke hradu. U hradní brány nás uvítal svou halasnou řečí (hrozbami o mučení a trestání zloduchů) purkrabí hradu se svým katem. Vyděšená děvčata a zvědaví chlapičci se už hrnuli kupředu, aby nic nepropásli. Viděli jsme kouzelníka, rytíře, indickou tanečnici, polykače ohně – fakíra, střelbu z děla i mučení zloduchů. Jednotlivé výstupy byly doplněny celkovou ukázkou dobových řemesel prováděných v době vlády krále Václava IV.

Všichni jsme byli z přesvědčivého návratu do historie unesení a nadšení. Jen neskutečná zima, která zalézala i pod ta nejtěžší brnění, nás z hradu vyhnala do vytopeného autobusu, který nás unášel k dalšímu cíli naší cesty – na zámek Sychrov.

Hned na parkovišti u zámku jsme mohli obdivovat „malé“ setkání automobilových amerických veteránů a jejich majitelů. Ve dvě hodiny začala prohlídka zámku, kterou milá paní průvodkyně zpestřovala různými detektivními úkoly a zkoušela tak naši pozornost.

Společně jsme zvládli i ten nejtěžší úkol našeho výletu: Naučit se, jak se na zámcích či hradech chovat! Pro některé účastníky to byla absolutně první návštěva takového druhu a věříme, že právě kulturně výchovná činnost a vedení pomůže těmto dětem „ulice“ pomoci zařadit se do normální společnosti.

Eva Ortová, FCH Česká Lípa

Mezinárodní stavební řád

Vlámský kněz P. Werenfried van Straaten O.Praem ve své knize „Sie nennen mich Speckpater“ (Nazývali mne otec-slanina) vzpomíná na začátek a inspiraci k založení tohoto řádu: „... První popud ke vzniku stavebního řádu spočíval jistě v setkání, které jsem měl s malým děvčátkem v uprchlickém táboře. Dal jsem tomu dítěti svatý obrázek a řekl, aby si ho doma pověsila na stěnu. »My ale žádnou stěnu nemáme, velebný pane!« odpovědělo děvčátko.“

IBO pomáhá na nejrůznějších místech v Evropě, Asii i Africe, především při léčení sociálních a humanitárních bolestí formou výstavby.

Jak funguje tato pomoc?

IBO hledá a vybírá jednotlivé projekty a organizuje dobrovolníky na pomoc při jejich realizaci. Pro rok 2001 bylo schváleno 158 projektů v nejrůznějších zemích.

Jak vypadá profil dobrovolníka?

Věk převážně (17) 18–35 let, méně již 35–60 let, ale i důchodci najdou uplatnění.

Dobrovolníci pracují zdarma, za stravu a ubytování. Není to však žádné sebeobětování. V jednotlivých táborech se sejdou lidé, kteří se vzájemně obohatí novými zkušenostmi, jazykovými vědomostmi, poznáním jiných národů, zvyklostí atd.

Další podrobnosti nebo přihlášku si můžete vyžádat mailem: arch.tomesek.zb@iol.cz, nebo čtete na www.qwert.cz/zdislava.

Ing. arch. Dipl.-Ing. Martin Tomešek

Návštěva z Koreje

Dne 1. března 2001 navštívila delegace složená z 20 ředitelů Charit a osmi sociálních pracovníků z Jižní Koreje Diecézní charitu Litoměřice. Hosté absolvovali na pozvání německé Charity měsíční stáž v SRN a součástí tohoto studijního pobytu byla i návštěva Diecézní charity v Litoměřicích.

Cílem návštěvy bylo seznámení se situací církve v České republice v době komunismu a po roce 1989. Skupina si prohlédla zařízení Farní charity Litoměřice – azylový dům a domy s pečovatelskou službou a byla informována o práci s uprchlíky v litoměřické diecézi.

Hosty z Koreje zajímal především provoz těchto zařízení a způsob jejich financování a porovnávali vše se situací u nich doma.

Přečtěte si...

Lechleitner, Norbert: Balzám pro duši, Vyšehrad 2001, 148 Kč

Přáním nás všech je dosáhnout štěstí a tato knížka příběhů nás může přinutit k zamyšlení, neskrývá-li se v nich návrat k cestě za štěstím.

Blažek, Miloslav: Hrady a zámky na Moravě a ve Slezsku, Libri 2001, 250 Kč

Již ve 3. vydání vychází tato kniha, která se zabývá hrady a zámky na historickém území Moravy a Slezska. Obsahuje 350 hesel a velkým přínosem je bohatý ilustrační doprovod.

Baumann, Arnulf H.: Co by měl vědět každý člověk o židovství, Kalich 2000, 194 Kč

V židovském osudu je něco exemplárního – jako by v něm byl obsažen sám kořen lidské existence. Rozvažování o něm působí proti lhostejnosti k osudu člověka a patří k předpokladům jakékoli naděje pro budoucnost křesťanství a celého lidstva. Autor je německý luterán a kniha je doplněna rozsáhlou původní studií českého judaisty Martina Prudkého Nástin dějin Židů v českých zemích. Podle mého soudu by tato kniha neměla chybět v žádné farní knihovně.

Nouwen, Henri J. M.: Jít s Ježíšem, Paulínky 2001, 89 Kč

Tato kniha meditací vykládá jednotlivá zastavení křížové

cesty na příkladech těch nejubožejších.

Nouwen, Henri J. M.: Návrat ztraceného syna, Paulínky 2001, 185 Kč

Setkání s Rembrandtovým obrazem Návrat ztraceného syna bylo pro autora začátkem dlouhého duchovního dobrodružství. Malířovo zpodobení známého podobenství vedlo spisovatele k úvahám nad jednotlivými dramatickými momenty – to vše ve světle malířovy vlastní životní pouti a osobních zkušeností. Výzva k lásce, jak ji projevil otec a jak ji přijal syn z evangelijního podobenství, se ukazuje jako to nejdůležitější poselství příběhu známého křesťanům všech dob a s novou přesvědčivostí a platností směřuje k současnému čtenáři.

Amblardová, Helen: Abbé Pierre – Nic než láska, Karmel 2001, 69 Kč

Kniha rozhovorů s populárním francouzským knězem abbé Pierrem, nazývaným „apoštolem bezdomovců“.

Kowalská, Faustyna sv.: Deníček, Karmel 2001, 399 Kč

K Neděli Božího milosrdenství vydali karmelitáni knížku, která je celoživotním svědectvím nedávno svatořečené polské řeholnice.

Dudel, Erwin: Klement Maria Hofbauer, Karmel 2001, 195 Kč

MUSICA CAECILIA

prodejna křesťanské literatury a hudebních nástrojů, Moskevská 11, 470 01 Česká Lípa, tel.: 0425 / 520 281

Nabízíme velký výběr katolických knih, devoncionálií, CD, MC, svíci, mešního vína, uměleckých předmětů a široký sortiment hudebních nástrojů a hudebnin.

Možnost nákupu na splátky i na fakturu.

Prodejní doba: po–pá 9.00–12.00 13.30–17.00
so 9.00–11.00

Těšíme se na Vaši návštěvu!

Poutavě napsaný životopis apoštola Varšavy a Vídně našeho krajana Klementa Marii Hofbauera, rodáka z Tasovic u Znojma.

Baur, Wolfgang: První, druhý a třetí list Janův, Karmel 2001, 119 Kč

17. svazek Malých stuttgartských komentářů.

Debergé, Pierre: Peníze v Bibli, Karmel 2001, 99 Kč

I když jsou peníze podstatným prvkem našeho každodenního života, tak o nich mluvit moc nechceme, protože v dobré společnosti se to údajně nesluší. Stane-li se tak, je to vnímáno jako netaktnost.

Proč je tak obtížné mluvit o penězích, proč je s nimi spojeno tolik podezíravosti? Jsou snad peníze příčinou všeho zla, pramenem všech zvráceností?

Autor se obrací k Písmu sv. a ve čtyřech kapitolách se snaží nalézt poselství a lidské či duchovní postoje, které nám mohou objasnit situaci, v níž žijeme, a to jak se zřetelem k bohatství, tak i k chudobě, za předpokladu, že v této více než dva tisíce let staré knize nebudeme na současné otázky hledat hotové odpovědi.

Groeschel, Benedikt: Povstaň z temnot – Co dělat, když život ztratil smysl, Karmel 2001, 139 Kč

Lidská mysl nedokáže nikdy dát uspokojivou odpověď na

otázku, proč se děje zlo. Proč Bůh, který stvořil tak krásný svět, připouští, aby byl zjizven tak strašnými ranami? Proč Bůh, který je světlo, dovoluje takovou temnotu?

Kniha není odpovědí, ale průvodcem pro ty, kdo jsou v temnotě. Je o tom, že navzdory temnotě život pokračuje dál. Je o přežití a využití těchto nevyhnutelně temných údobí života k růstu.

V každé době se ptají muži, ženy i děti nejen „Proč“, ale také „Jak to udělat, abych povstal z temnoty?“ A o tomto je tato kniha.

García, Jaime: 15 dní se svatým Augustinem, Cesta 2000, 49 Kč

Další svazek populární edice brněnského nakladatelství.

Arnold, Johann Christoph: Výzva k čistotě – Sex, manželství a Bůh, Karmel 2001, 159 Kč

Tato kniha je zajímavým dokladem toho, že se potvrzení nauky církve o sexuálním životě člověka může dostat nejen od katolíků, s učením církve se ztotožňujících, ale rovněž i od některých nekatolíků. Autorovy myšlenky se mohou někomu zdát idealistické, ne-realistické; autor si toho je vědom, brání se však slovy: Pokud se bojíme žít podle Kristových příkazů, kdo tedy má podle nich žít?

-mela-

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o.
Knihkupectví Jonáš, Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice; Tel./fax: 0416/73 24 58
E-mail: jonas@cmail.cz ; www.kna.cz

Otevírací doba: Po–Pá 8.30–17.30; So 9.00–12.00

Den matek

„To nejkrásnější místo na světě je u maminky“

Jan Karafiát

Jednou z tradičních akcí, kterou pořádá Základní katolická škola v Jablonci nad Nisou už od svého založení před devíti školními roky, je oslava Dne matek. Je to společné setkání dětí a rodičů, pro které si jejich ratolesti připravují ukázky toho, co se naučily zpívat, recitovat a hrát.

Letos se vedení školy nepodařilo zajistit účast známé osobnosti, jako tomu bylo v minulých letech, ale na atmosféře setkání, které se konalo v jabloneckém kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, to neubralo. Možná naopak díky tomu celé setkání vyznělo více rodinně.

Vystoupení zahájili tradičně žáci nejnižších ročníků recitací, hrou na zobcové flétny a zpěvem. Pak přišla na řadu ukázka vystoupení členů tanečního studia Magdaléna (z řad žáků školy) na skladbu J. Pavlici O vodě, které už si vydobylo uznání i v širších tanečních kruzích. Závěr patřil školnímu sboru Fialky, který přednesl duchovní písně a spirituály.

Smyslem oslav Dne matek není provést prvotřídní umělecké vystoupení. Spíše jde o prožití vztahu rodičů, dětí a učitelů, kterému je v Základní katolické škole věnována velká pozornost.

Jan Macek, Jablonec nad Nisou

Bude v Jablonci hospic?

Ve středu 16. května proběhlo v kapli jablonecké nemocnice ustavující zasedání občanského Sdružení pro zbudování hospice v Jablonci nad Nisou. Členové přípravného výboru hospice stručně popsali myšlenku hospice a vyzvali přítomné ke vstupu do Spolku.

Do konce setkání se přihlásilo 18 členů Spolku. Čeká na ně náročný úkol shromáždit několik desítek miliónů korun na přestavbu budovy bývalé dětské nemocnice a získat pověření Ministerstva zdravotnictví ČR k provozování hospice. Další členové Spolku budou proto vítáni. Máte-li zájem o bližší informace, můžete kontaktovat redakci na adrese uvedené v tiráži.

Představitelé Spolku: MUDr. Čulíková z ARO, MUDr. Häcklová z ambulantní onkologie a lékárník MUDr. Hájek

Jaro církve

Naše bazilika Všech svatých v České Lípě ožila opět velkou radostí – to proto, že o 3. neděli velikonoční k nám zavítal host ze všech nejmilejší, náš otec biskup.

Dvanáct mladých biřmovanců na něj čekalo tu neděli v bazilice už od půl deváté ráno. Krátce po deváté hodině uvolnil svým milým úsměvem poněkud sevřenou atmosféru. Vždyť přišel otec mezi své děti.

Zkoušky ze znalostí základních náboženských pravd dopadly dobře. Na začátku mše svaté vyslovil otec biskup radost, že je opět mezi námi a vyzval nás k soustředění, abychom dobře prožili eucharistickou slavnost, vyprošovali biřmovancům hodné přijetí Ducha sv. a sami se rozpomenuli na vlastní přijetí této svátosti.

Před homilií nás otec biskup překvapil prosbou, může-li při kázání sedět, protože se teprve nedávno vrátil z nemocničního pobytu a delší stání mu nedělá dobře. Toť

se ví, že každý z nás v srdci souhlasil, vždyť jsme se stejně obávali, bude-li vůbec moci přijet. A konečně: vždyť nejlepší, nejpříjemnější hovory v rodině jsou vždy kolem stolu.

A tak to byla skutečně rodinná beseda. Otcovská slova vycházela ze srdce a každému byla blízká. V úvodu vzpomněl otec biskup, že v přírodě nastoupilo jaro a zde že vidí nové jaro církve. Rád všem žadatelům udělí svátost křesťanské dospělosti, i když ví, že k ní budou muset ještě dlouho dozrávat, jako k ní musel dozrávat i sám apoštol Petr. Na trojí Pánovu otázku: „Miluješ mě?“ neodpovídá Petr tím svým sebevědomým ujišťováním, jak to mívával ve zvyku, ale pokorně vyznává: „Mám tě rád.“ Otec biskup nám vysvětlil rozdílný význam řeckých slov: „agapein“ = milovat a „filein“ = mít rád. To první vyznání může mít poněkud silácký, sebejistý význam, to druhé vyjadřuje pokorné vědomí vlastní nedostatečnosti a přesto pevnou důvěru v Boží pomoc.

Před udělením svátosti biřmování jsme všichni spolu s biřmovanci obnovili vyznání víry, při vlastním udělení této svátosti jsme prosili Ducha svatého, aby on sám nám pomáhal stále ji naplňovat. Vždyť velmi dobře známe svoji nestálost, svá tak častá selhávání.

K svatému přijímání přistoupeni nejprve biřmovanci, přijímali „pod obojí“, za nimi pak jejich kmotři, potom my ostatní. Setkání se svátostným Pánem bylo plné důvěry, díky, klanění. Nechyběla ani prosba za celý svět: „Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země!“

Závěrečné požehnání se vzýváním Nejsvětější Trojice jsme přijali s hořcím srdcem. A pak už poděkování otci biskupovi za jeho službu a předání kytice rudých růží.

Biřmovanci doprovázeli otce biskupa na jeho cestě bazilikou do sakristie, když před nimi šel dlouhý průvod větších i malých ministrantů – hle, i toto je jaro církve!

Pane, žehnej, chraň, zachovej!

Vlasta Maria Kouřilová, Česká Lípa

Jiříkovská pouť skautů a skautek

Je již tradicí, že se každoročně na svátek sv. Jiří koná poutní mše sv. pro skauty a skautky v jiříkovském kostele sv. Jiří. I tento rok přijelo v úterý 24. dubna na 50 skautů a skautek, aby společně oslavili svátek svého patrona. Jím se stal rytíř sv. Jiří, který podle legendy přemohl draka. Drak je symbolem zla a sv. Jiří byl vždy připra-

ven čelit d'áblu, a tak se stal pro skauty jakýmsi štítem, ochráncem a pomocníkem v boji proti veškerému zlu a svodům těla a světa. Po mši sv. se tradičně zazpívala skautská hymna.

Štěpán Křeček

Svatá Zdislava pomáhá i dnes

Chci podat svědectví o veliké Boží pomoci skrze přímlyvu svaté Zdislavy z Lemberka.

Dovolte mi, abych se vám v úvodu svého dopisu představila. Jsem dlouholetá členka sboru opery SD FXŠ v Liberci a také chrámového sboru arciděkanského kostela. Ten veliký předěl v mém životě nastal 30. května 1997. Byla jsem odvezena na neurologické oddělení nemocnice v Liberci s krutými bolestmi hlavy. Diagnóza byla neméně krutá – krvácení do mozku. Ležela jsem čtrnáct dní na jednotce intenzivní péče ve vážném, téměř až kritickém stavu, kdy bolesti ani po utišujících lécích a injekcích nepřestávaly. Přítelkyně mi poslala nověnu za nemocné ke svaté Zdislavě. Tu jsem se několikrát denně, pokud se alespoň na chvíli bolesti zmírnily, modlila. Svaté Zdislavy jsem si už dříve velice vážila, několikrát jsem navštívila baziliku v Jablonném i Lemberku se studánkou, ale neustálou lásku k ní cítím až teď po uzdravení.

Mé rodině bylo řečeno, že můj stav několikrát prošel krizí. Konzilium usoudilo, že je nezbytná operace, která však bude velice komplikovaná. Já jsem se to ovšem dozvěděla až v době, kdy bolesti i krize pominuly.

Velmi jsem toužila po svátosti Eucharistie, se kterou ovšem otce Františka Opletala na JIP nepustili. Nyní vím, že to byla má osobní křížová cesta, neboť jsem zoufalá, opuštěná a tolik trpící volala slovy našeho milovaného Pána: „Bože, proč jsi mě opustil?!“ Neopustil! To, co jsem prožila, mělo svůj význam a smysl. Ta krása pozdějšího odpuštění a uzdravení, krása nového pohledu na život a jeho pravé hod-

noty, to všechno mi pomohlo žít dál a s vírou, nadějí a láskou se dívat dopředu, do nové budoucnosti. Dar bolesti mi pomohl během dalších měsíců projít zkouškami, kterými bych bez něj nebyla schopna ani jako křesťan, ani jako člověk asi projít. Brzy poté, co jsem se vrátila z nemocnice, odešel manžel za mladou ženou a zanechal můj rodinný dům, dědictví po rodičích, v zástavě. V divadle jsem krásnou práci také opustila – a těch bolestných věcí bylo víc.

Chci ale dokončit svůj příběh. Byl stanoven den operace. Já jsem se v jedné noční chvíli (měla jsem postel u okna v 7. patře a neviděla v té době nic než nebe) rozhodla. Vlastně to byly mé exercicie. Neustále jsem byla v kontaktu s Bohem a cítila, že právě svatá Zdislava je pro mou pomoc ta pravá světice. Rozhodla jsem se pevně. Řekla jsem Bohu, že může ten zázrak učinit, bude-li On chtít. Odevzdala jsem se mu cele a vroucně prosila Zdislavu o sílu, pomoc a víru.

Přišel den D a můj ošetřující lékař mi přišel oznámit po druhém rentgenu, že mě propouštějí domů. Víím, že to byl zázrak, a jsem šťastná, že v době, kdy u mě byla na návštěvě kolegyně z divadla (zatím tápající ve víře), že sama viděla a slyšela, jak mi chodí sestřičky blahopřát, jak jsou šťastné a překvapené. I tato slova z jejich úst tam zazněla: „To je zázrak!“ (mladá sestřička se slzami v očích).

„Vy nyní dobrořečte Bohu, služte mu a vypravujte s vděčností všechny jeho podivuhodné skutky a vydávejte o nich svědectví!“ To jsou slova modlitby v nověné ke svaté Zdislavě. Po návratu domů jsem listovala zpětně v kalendáři a můj radostný pláč nebral konce. Třicátý květen je svátek mé milované svaté Zdislavy!

Eva Petříčková (svědectví bylo napsáno před několika lety)

Regenschori Jiří Bříza z Mostu se dožil 70 let

Dne 22. 4. 2001 jsme měli při nedělní mši svaté v našem kostele Sv. Václava v Mostě slavnost. Náš regenschori pan Ing. Jiří Bříza, hudební skladatel, varhaník a vedoucí chrámového sboru, oslavil dne 21. 4. 2001 své 70. narozeniny v plné duševní a tělesné svěžesti a pracovitosti.

Za celou farnost mu gratuloval a v dojemném projevu mu poděkoval za mnoháletou práci pro hudbu farního kostela náš otec Mgr. Bohuslav Bártek. Role hudby v duchovní práci, při slavení Eucharistie i při jiných slavnostních chvílích v kostele je známá a nezastupitelná, a tady u nás často předpokládaná jako samozřejmost. A přitom nemnoho farností se může pochlubit tak kvalitním sborem. Vážme si toho a děkujeme Bohu za tuto možnost. Hudba harmonizuje celé společenství, vytváří velmi úzký kontakt mezi oltářem, věřícími a kůrem, a tím umožňuje přijímat vše otevřeným srdcem a celou duší.

Ing. J. Bříza sbor založil a vede jej velmi dlouhá léta. Svým hudebním vzděláním, ale hlavně vírou a citem dosáhl vysoké a vyzrálé kvality sboru, proslulého svou úrovní nejen v naší diecézi. Pěvecký sbor doprovází nedělní a sváteční bohoslužby, a tím zvětšuje slavnostnost těchto okamžiků. Účastní se koncertů a jiných veřejných vystoupení, soutěží, nahrál velmi kvalitní CD. Ing. Bříza je velmi obětavý – kromě pravidelných nácviků sboru hraje i ve všední dny při mši sv. na varhany, zpívá žalmy a také se vždy snaží kultivovat zpěv nás všech během mší svatých – jak rytmicky, tak intonačně – a tím v nás probouzet hudební cit.

Je třeba říci, že si Ing. Bříza vychoval velmi zdatného a hodnotného pomocníka, zástupce a nástupce. Je to jeho dcera paní Markétka Gabrielová, která také obětavě pracuje se sborem, hraje na varhany a velmi krásně zpívá.

Upřímně a z celého srdce přejeme panu Ing. Břízovi mnoho a mnoho let, krásných a ve zdraví prožitých, aby nás nadále obohacoval svou prací a tím přispíval k posvěcování celé farnosti.

Náš milý a skromný pane varhaníku, mnoho díky.

Dr. Věra Rokoská, Most

Nový kněz v Ústí nad Labem

 Po návratu z velikonoční vigilie, kterou vedl poprvé novokněz P. Jaroslav Kuziemko, jsem dlouho nemohla usnout. Dojmy z právě prožitého, vzpomínky na minulé – všechno se překotně vracelo v jednotlivých sekvencích.

Není to dlouho, co do naší ústecké farnosti nastoupil nový pomocník – absolvent bohoslovecké fakulty z polského Rzeszova. Začali jsme s výukou češtiny, Jarek psal diplomovou práci, připravoval se na jáhenské svěcení, pomáhal P. Pavlu Jančíkovi...

Na svátek sv. Štěpána roku 2000 byl v Litoměřicích vysvěcen na kněze. Jedna primiční mše svatá byla v Ústí nad Labem a na druhou jsme se vypravili do Jarkova rodiště. Přivítalo nás probouzející se úpravné městečko s příhodným názvem Boguchwala. Jarek s přáteli Pavlem a Slavem (bohoslovcem z Košic, který je

v Ústí na roční praxi) nám přinesli snídani, vysvětlili, jaký program nás čeká, a pak už

jsem se připravovali na sváteční den.

Slavnostně oblečeni a naladění jsme spíáchali po ověčených ulicích k domu, od kterého vycházel průvod. Krojo-

vané páry vedly ve věnci ze zeleného chvojí novokněze, okolo se shromáždili příbuzní a přátelé, malá kapela hrála do kroku.

Před novým kostelem vítaly novokněze nejprve malé děti, andílci v bleděmodrých peletkách. Pak se otevřely široké dveře kostela, vstříc Jarkovi šli místní kněží, ministranti, pozdravili se a uvedli ho k oltáři. Vítání bylo dlouhé, milé, radostné...

V kázání zdůraznil probošt (místní pan farář, Jarkův rodný strýc) povinnosti kněze, mluvil o tom, co bude muset zvládnout jeho hlava, ruce, nohy, oči, uši, ústa a srdce...

Prostor určený přibližně pro pět set lidí byl plný. Naše skupina zůstala stát vzadu, ale tím více jsme mohli vnímat a prožívat úžasně jasný, prosvícený, radostný, šťastný, pokojný prostor, ve kterém jsme sdíleli společně. Čekalo nás také překvapení: Na dlouhou mši svatou jsme si chystali teplejší oble-

čení, ale přišel pokyn: Vezměte si rovnou společenské šaty, tady nejste v Čechách! (Kostel byl příjemně vyhřátý...)

Po novokněžském pozhnání se hosté přesunuli do společenského centra obce, kde jsme se radovali, povídali si, tancovali, s různým úspěchem zvládali sedm (nebo osm?) chodů výborného jídla. Nad rámem jsme si trochu zdřímlí, v sedm hodin na mši svatou, po ní krátké rozloučení s panem farářem a odjezd domů, do Čech. Vyjžděli jsme dobře vybaveni jídlem a pitím na cestu od rodiny Kuziemkových, ale daleko větší dary jsme si odváželi každý ve svém srdci.

V té Veliké noci jsem nakonec usnula plna radosti a díky za to, že nás Bůh tolik obdaruje: Poslal P. Josefa Szeligu (působí už několik let v Libochovicích), poslal Jarka a snad pošle dalšího svého služebníka.

Foto: J. Rosenauer

Návštěva z Toleda v Chomutově

Na Bílou sobotu přistálo na letišti v Ruzyni letadlo se třemi mladými lidmi ze španělského Toleda. Jesús Alberto Luna, Natalia Alonso a její sestra Beatriz přijeli, aby svou návštěvou v Chomutově a Praze potvrdili své známé a utužili tak vzájemnou spolupráci mezi Chomutovskem a centrálním Španělskem. Trojice, kterou jsme poznali před pěti lety na setkání s německou a španělskou mládeží ve Sněžné na Rumbersku, nám pomáhá poznat kulturu a zvyky téměř exotického kraje a my na oplátku jim zase prostředí České republiky. Lze tedy s určitou nadsázkou říci, že těch několik mladých lidí tvoří netradiční miniregion Toledo – Chomutov se vším, co do aktivit podobných uskupení patří.

Hned od Velikonoční vigilie (během níž se díky některým latinským zpěvům mohli aktivně účastnit mše svaté) se naši přátelé začali seznamovat s křesťanskými zvyky v několika rodinách. Jakožto aktivní muzikanti, učitelé hudby, ocenili Missu Brevis Ignatia Reimanna v podání chomu-

tovského chrámového sboru a orchestru. Odpoledne rychle uteklo díky několika společenským akcím uspořádaným na jejich počest.

Velké překvapení na ně čekalo na velikonoční pondělí, kdy měla děvčata možnost poznat starý zvyk koledy s pomlázkou doslova na vlastní kůži. Místní ministranti učinili výjimku a vzali vedle Jesus Alberta na koledu také obě zástupkyně něžného pohlaví, aby si o české kultuře tohoto slavnostního dne mohli naši španělští přátelé udělat celistvý obrázek. O náročnosti celého dne svědčí i to, že poslední „štace“ skončila kolem půlnoci.

Následující den proběhl přesun do Prahy, na jejíž prohlídku jsme si vyhradili čtyři dny (nakonec ani nestačily). Vždyť jenom Hradčany spolu s úžasnou vyhlídkou z věže na celé město nám zabraly celý den. Nechyběly ani návštěvy tradičních českých hospůdek se staropražskou muzikou, neboť i to k české kultuře neodlučitelně patří. Jeden celý den jsme si vyhradili na obhlídku pražského okolí, přičemž nejvíce času jsme věnovali Karlštejnu.

Všem třem Španělům patří náš dík za návštěvu, za podporu fungování jednoty Orla v Chomutově a především za opětovné pozvání do Toleda při příležitosti významné životní události dvou z nich.

Jan N. Šobán

Setkání rodící naději

28. dubna se uskutečnilo v pražské hale Paegas Aréna setkání církevních hnutí a nových komunit. Po setkání na Velehradě a v Koclířově bylo již třetí. To letošní bylo mimořádné účastí vzácného hosta – Chiary Lubichové, zakladatelky Hnutí fokolare, která měla hlavní příspěvek na téma „Nová evangelizace pro třetí tisíciletí“.

Chiara Lubichová připomněla výzvu papeže živě hlásat evangelium dnešním sekularizovanému světu. Ve svém projevu nabídla odpověď, kterou je bohatství charizmat církevních hnutí. Ta ukazují, že charizmatický a petrinský profil církve patří k podstatě církve 3. tisíciletí.

Svědectví členů jednotlivých hnutí a komunit byla konkrétním svědectvím o Božím působení a připomínala častá slova papeže Jana Pavla II. o jaru, které se probouzí, když mluví o nových hnutích. Biskup Jiří

Paďour řekl: „Tento den je významnou etapou v životě české církve.“

Lze říci, že taková setkání jsou též odpovědí na naše sněmovní kroužky a úvahy o tom, jak žít naše následování Krista v současnosti, zvl. v severních Čechách.

Je škoda, že spiritualita těchto hnutí je málo známa. Někdo může mít štěstí, že zná členy některého hnutí – alespoň bych se přimlouval za přečtení knihy římského profesora spirituality Bruna Secondina *Nová hnutí v církvi* (vydanou karme-

litánským nakladatelstvím v roce 1999). Přináší podrobnou úvahu o podstatě tohoto fenoménu a česká příloha nabízí charakteristiku nejvýznamějších hnutí působících v České republice (Hnutí fokolare, Cursillo de Cristiandad, Neokatechumenátní cesta, Hnutí Světlo-Život, Hnutí za lepší svět, Schonstattské hnutí, Komunita Sant Egidio, Koinonia Jana

Křtitele, komunita Emmanuel, Blahoslavenství a Chemin Neuf).

Pouhá kniha nemůže dát hlubší seznámení, ale může dát impuls, abychom ve světle spirituality jednotlivých hnutí přemýšleli o naší duchovní cestě a nechali se inspirovat, oslovit a povzbudit a podívat se na příští setkání hnutí...

Josef Hurt

➤ ➤ ➤ „Nová evangelizace pro nové tisíciletí“ ◀ ◀ ◀

... slova téhle písničky mi neustále znějí v uších. Hovoří o dnech všedního života, kterých je tolik – a někdy se jeden druhému podobají jako vejce vejci. A přesto se v tomto mírně plynoucím čase rodí a zrají okamžiky, které se vymykají z běžného proudu

Jsou v týdnu neděle a jsou dny páteční, jsou chvíle všední a pak ty sváteční... Jsou chvíle, co přijdou náhle a potají, a pak ty druhé, ty, co si počkají, co v sobě skrývají touhu i hledání, chvíle, co zrají, a je v nich – SETKÁNÍ.

časů, na které čekáme netr-pělivě a snad i s obavami, protože nevíme, co přinesou. Setkání? A s kým? S lidmi, s Bohem, se sebou samým.

Jestli máte chvílku, budu vám o jednom takovém setkání trochu vyprávět. Nebude to zpráva co, kdy, kde a jak, je to o tom, co jsme prožili spolu s mnoha jinými – a možná i s vámi v minulých dnech na jednom takovém setkání v Praze.

Předcházely mu dlouhé měsíce intenzivních příprav. Chtěli jsme mezi sebou uvítat

nejen Chiaru Lubichovou, která dostala veliké dary od Boha, ale také všechny, kteří přišli, aby vytvořili jedno společenství s Ježíšem uprostřed.

A přišlo jich opravdu hodně. Z různých hnutí a komunit, s různými zkušenostmi, ale jen s jedním úmyslem: na okamžik se zastavit a zaposlouchat se, společně se modlit, zpívat, hovořit. Toto setkání bylo nejen krokem jednoho každého z nás k tomu druhému, který seděl vedle nás nebo se kterým jsme se náhodou srazili na schodech, ale pře-

devším také povzbuzením vykročit směrem do světa mezi ty, kteří stále ještě hledají – a možná ani nevědí co.

Není vůbec jednoduché vyjít ven a svědčit, jako to dělali první křesťané. Sami často ve svém životě selháváme a ztrácíme odvahu i nadšení. Je proto zapotřebí chodit ve dvou. Spolupracovat. Já a Duch svatý. Duch svatý skrze nás.

Setkání, které pokračovalo ještě v dalších dnech, mě postupně naplňovalo stále větší radostí a chutí opravdu to zkusit. S tím jsme přijeli domů.

Někdy se to nedaří, ale plamínek, který skomíral v popele dní, podobajících se tolik jeden druhému, už zase hoří. Člověk potřebuje čas od času trochu pofoukat, aby jeho plamínek nevyhasl. A takové setkání se k tomu báječně hodí!

Martina Cvejnová